

1. Když mlha kvečeru se zvedá a slunce dlouhý stíny  
naposledy kreslí, kreslí mezi mech,  
a vůně hořícího jehličí, to jak na ohýnku čaj si vaříš,  
do písniček provoní ti dech.

2. Opření o stromy a na kamenech sedíme a zpíváme  
o rose na kolejích a o kouzlu všech tuláckých rán,  
kdy člověk nemusí nic, jenom prostě bejt a koukat,  
jak je pěkněj svět, a hlavně: není sám.

R: Písnička pohladí ti otevřený rány,  
poslední dobou ňák je toho na nás moc,  
kdekdo sbírá jen jak v polích setbu vrány,  
a tady plameny ti dávaj' dobrou noc.

3. A dlaně do potoka ponoříš, pohladíš uhlazenej kámen,  
nevím, jak vám, mně tohle připomíná křest,  
a ruku na čelo si položíš a kapky po tváři ti stékaj',  
jak někdy pěkně umí život vonět, kvést.

R:

\*: Když mlha kvečeru se zvedá a slunce dlouhý stíny  
naposledy kreslí, kreslí mezi mech ...